

I dag er to barn døpt. Et hvert liv og ethvert nytt kapittel i et liv, må starte et sted. Livet inneholder mange slike starter og avslutninger, nye rom en går inn i, dører en gikk forbi og lot være å gå inn i, og dører en kanskje aldri skulle ha lukket opp.

Livet er en stor og flott gave. Livet er også en tilsvarende stor og flott oppgave. Hva livet bringer av gleder og sorger, vet ingen før morgendagen er der og livet er levd.

Jeg var på dagen én måned gammel da jeg ble et Guds barn i dåpen. Jeg tror nok jeg var like høyt elsket av Gud enda til mens jeg var underveis både til dåp og til fødsel. Like fullt er dåpen en start på noe og dagene siden en fortsettelse. Alle liv har sin historie. Alle troende kristne har også sin troshistorie som er vevd inn i livets historie.

En av disse livshistoriene får vi et møte med i dagens pretekst. Det var han som gav oss ord til deler av liturgien i vår gudstjeneste. Kyrie eleison – Herren miskunne deg.

Pretekst: Luk 18,35-43

Da Jesus nærmet seg Jeriko, satt en blind mann ved veien og tigget. Mannen hørte at det var mye folk på veien, og spurte hva som sto på. De svarte ham: «Jesus fra Nasaret kommer forbi.» Da ropte han: «Jesus, du Davids sønn, ha barmhjertighet med meg!» De som gikk foran, snakket strengt til ham og ba ham tie, men han ropte bare enda høyere: «Du Davids sønn, ha barmhjertighet med meg!» Jesus stanset og ba om at den blinde skulle føres til ham. Da han kom nærmere, spurte Jesus ham: «Hva vil du jeg skal gjøre for deg?» Han svarte: «Herre, la meg få synet igjen!» Jesus sa til ham: «Bli seende! Din tro har frelst deg.» Straks kunne han se, og han ga seg i følge med Jesus og lovet Gud. Og hele folkemengden som så dette, lovpriste Gud.

Slik lyder Herrens ord.

«Kyrie eleison» er gresk for de fleste. Så var det da også gresk som Det nye testamentet ble skrevet på, og slik den blinde mannen er sitert. Han sa «Herre» til Jesus, og han sa miskunne deg over meg, eller som det står i den nye oversettelsen, «ha barmhjertighet med meg».

Hans rop huskes den dag i dag og er med i vår kristne kirkes liturgi, fordi kristne til alle tider kan erfare at livet er komplisert, til tider direkte vanskelig, og hvor er Gud når motgangen kommer og skyene blir mørke?

Alle troende som har levd et liv har sin tros historie. Min startet i dåpen. Jeg vokste opp i et godt kristent hjem. Hver kveld bad min mor kveldsbønn med meg. Jeg lærte selv å be. Det var en trygghet å vite at Gud var min gode himmelske Far, og Jesus min kjære omsorgsfulle Frelser og bror.

Jeg husker ikke hvordan, men på en eller annen måte kom vi inne på temaet konfirmasjon, kanskje jeg spurte hva det var for noe. Åtte år gammel var jeg da. Den gang var det sagt om konfirmasjonen at den var en bekreftelse på at man ville være en kristen. I dag fokuseres det mer på

at Gud har bekreftet at hans løfter står ved lag. Den gang, og slik livet som voksen i realiteten er, avhenger mye av hvilke valg en selv tar i livet.

Jeg husker at dette skremte meg, tanken på å kunne velge feil, ikke få det til med Jesus og stå uten Gud i voksen alder. Tanken på å måtte vente til 14 – 15 års alderen med bestemmelsen var for meg uutholdelig. Jeg husker, kanskje mest fordi jeg har blitt fortalt det siden, at jeg sa til min mor: «Det går an å bestemme seg når man er åtte år.» Det var min tidlige tros bekjennelse.

Livet er mangfoldig, og den enes livsløp er ikke likte den andres. Vi erfarer forskjellig. Min erfaring var at da jeg var konfirmert og ungdomstiden kom, så kjente jeg på at Jesus var så langt borte og fjern. De første ungdomsårene tenkte jeg ikke noe over dette. Jeg må vel ha vært inne i en åndelig sløvhet. Først i gymnastiden begynte en åndelig lengsel etter nærhet med Gud. I flere år opplevde jeg en sorg i hjertet, en sorg fordi jeg ikke lenger hadde det trygge nære forholdet til Jesus og Far i himmelen som jeg hadde den gang jeg var åtte år gammel og bestemte meg for å alltid tilhøre Jesus.

I disse ungdomsårene ropte det inne meg et «Kyrie eleison». Jeg kjente ikke disse ordene, visste i alle fall ikke hva de betydde, for jeg var sjelden å se i kirken, og mye skjønnte jeg ikke av liturgien de gangene jeg var der. Men i likhet med den blinde mannen som satt ved veien inn til Jeriko, visste jeg hvem Jesus var. Han hadde vært så nær i min oppvekst. Han hadde gitt trygghet og retning, og i mange for meg vanskelige situasjoner som barn, hadde Jesus vært den jeg alltid kunne henvende meg til i bønn.

Lengselen etter Gud var som en kjærlighets sorg. Og heldigvis, kan jeg si nå i ettertid, hadde jeg det sånn. For lengselen fikk meg til å rope inni meg på Jesus, at han på ny måtte komme inn i mitt liv og fylle meg med visshet og nærhet.

I etterkant ser jeg likheten mellom min situasjon og den blinde mannens. Han ropte utrettelig på Jesus. Han visste at Jesus kunne gripe inn i hans liv. Det samme visste jeg. Min lengsel og mitt indre rop fortsatte i flere år, som i ungdommen virket som evigheter. Felles for den blinde mannen og meg var at våre bønner og våre rop ble hørt. Jesus stanset opp. Jesus kom nær. Så ble våre Kyrie-rop byttet ut med lovsang, slik vi har vårt gloria i gudstjenesten.

Det står om den blinde mannen: «Straks kunne han se, og han ga seg i følge med Jesus og lovet Gud. Og hele folkemengden som så dette, lovpriste Gud.»

Fra den dagen jeg på ny opplevde at Jesus kom nær, har han vært mitt trygge og sikre ankerfeste i livet. Det var som mine øyne ble åpnet på en annen måte. Bibelens ord ble aktuelle ord for mitt liv og min framtid.

Hva vil jeg så med hele denne fortellingen om meg selv? Jo, jeg vil bare si én ting, og det er å si at det nytter å rope Kyrie eleison. Vi kan jo forestille oss hvordan det videre livet hadde blitt for den blinde mannen hvis han ikke hadde satt alt inn på å rope på Jesus. Da hadde han forblitt blind. Jeg kan på tilsvarende måte forstå at hadde jeg gitt opp å rope, så hadde livet blitt et annet. Min tros historie kunne ha stoppet ved

konfirmasjonsalderen. I dag vet jeg at troen er det mest verdifulle jeg noen gang har fått.

Det som startet i dåpen må man for alt i verden ikke la gå fra seg i voksen alder. Om så hele mitt liv skulle vært et lidende Kyrie-rop, så ville det vært verd det, for evigheten der framme skal i alle fall bli et gloria, en lovsang og takk til vår Gud. For det er til dette vi er døpt.

Et hvert liv er en gave og en oppgave på en og samme tid. Barnets tro går over i voksen tro. Grunnlaget og det fortrolige forholdet til Jesus gis i unge år. Livet slik det blir, er både vår skjebne og vårt ansvar. Gud har i dåpen gitt oss en start med løfte om å være med alle dager så lenge tiden består. Det er en utstrakt hånd og han tvinger ingen. Det er heller ikke nødvendigvis et enkelt liv å være kristen, for troen forplikter oss til å holde alt det som Jesus har befalt. For noen kan det innebære sorg i forbindelse med forsakelser, ting en må gi avkall på som ikke er etter Guds vilje.

Men livet med Jesus handler om å leve i pakt med vår bestemmelse, slik vi er ment å skulle leve fra vår Skapers side. Og lever vi slik, blir vi garantert spart for mye ved å ikke gå inn i de dørene vi skal la være lukket, og heller gå inn i de dørene Gud kaller oss til å åpne.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.